

A MINDENSÉG ÉRZETE

SZABADSÁG

Érik a dél gyümölcse,
míg ring a szél a fákon.
Halálom eltervezték,
neked is ezt kívánom.

ELNÉMÍTOTT KÖLTŐ

Hagyd el borzasztó énekeidet,
ne rémítsd testvéreidet,
a háztetőkön a macskák
szerelmeidet siratják.

A HÁBORÚ CHIMERÁJA

Szöveget láttam egy falban,
ráakasztva egy embert,
még élt, amikor mentél,
de kiabálni nem mert.

Ráakasztottad
a kabátodat.
Csak azt ne mond, hogy
szived megszakad.

LEÁNY, VIRÁGGAL

Nem szűz az én kedvesem,
minek lenne szegénykém?
Régesrég elosztottak
mindenkinek a pénzén.

TÁJ, ARANY MEZŐVEL

Oltsd el a villanyt,
ne menj tovább,
hajlonganak a
szélben a fák.

Gyönyörű lenne,
ahogy élnénk ...
Meg sem született,
már megölték.

INTIM ROMAI KÉPEK

NOVECENTO

Látta isten a sebeinket,
azon volt, betakarja,
néha eljárkált a folyókon,
még csak vizes se lett a talpa,
tett aztán más csodákat is,
de ezekért nemigen becsülték,
szólt: ezt még az isten se bírja,
s elment egy másik házzal arréb.

FIUMICINOI IDILL

Pár apáca
a reptér hűs
árnyékában
áll magában.

Pár apáca,
hosszú lábú,
karcsú testű,
lángos mellű.

Nézi őket
két tisztes úr
nyugatnémet
útlevéllel.

A két úrra
visszanéz a
pár apáca
... über alles.

CSTIA

Süttethetném hasamat a nappal,
Törülközhetek-e felhő-condrákkal,
díszelgethetek-e tengeri sóval?

Hánykolódjatok bazilikák
dóhéj-kupolái az ég szelében!
Stabat Mater dolorosa.

Amikor születtem,
meghaltak
hatmillióan.

OLY SZÉPEK

Oly szépek ezek a költemények,
csupa intim római képek.

(Volksstimme, 1965. április 3: „Egy öre-
gebb ember mellett mentem. Falfehér
volt az arca, éreztem, hogy a dühtől és
felháborodástól szinte reszket. A tün-
tető menet befordult a Kartnerstrassé-
ra, amikor robbanást hallottunk. A ná-
cik egy bűzbombát dobtak közénk. A
férji mellettem szinte magának mor-
molta újra és újra a szavakat: „Igy
volt ez annak idején is, így kezdődött.”)

Föld, ne adj nekünk menedéket!